

MOZARTOVÝ LISTY

Studentský časopis

Gymnázium, Pardubice, Mozartova 449



Už vím! Projekt
České spořitelny,
který tě motivuje

Barcelona: město
s azurovým mořem a
uměním Antonia Gaudí

Literární poradce:

- ***Sophiina volba***
- ***Romance pro křídlovku***
- ***Manon Lescaut***

Svět módy: objevy a
přešlapy na červeném
koberci aneb Met Gala 2018

Smoothie? Smoothie!
Osvěžující nápoj na
nadcházející horké letní dny

Děvče s čertem v těle:
rozhovor s autorem nejen o
tom, co se dělo za oponou

Mozartovy listy

Obsah

Úvod	2
Rozhovor: Jan Bolehovský	3
5 módních „must-haves“ pro křehká pohlaví	5
O knížkách: Sophiina volba	6
Lesk a bída Kolumba	8
Kulturní koutek	9
Svět módy: Met Gala 2018	10
O soutěži <i>Už vím!</i>	12
Cestování: tip na letní dovolenou	13
Vtipy, kterým se zasmějí pouze matematici	15
Recenze: Manon Lescaut v Národním divadle	16
Recept: letní ovocný koláč	18
Osvěžující smoothies	19
O filmech: Romance pro křídlovku	21
Vzpomínka na jaro: Majáles 2018	22
Fejeton	23
Křížovka	24
Tiráž	25

Mozartovy listy

Milí čtenáři,

je nám velkou ctí představit Vám vůbec první vydání našeho nového školního časopisu Mozartovy listy. Protože se blíží konec školního roku a s ním i začátek našeho posledního roku na gymnáziu, rozhodly jsme se vytvořit něco, za čím bychom se mohly ohlédnout a říct: „To jsme udělaly.“ A jelikož máme obě velmi kladný vztah k psaní a umění, není divu, že vydáváme právě tento časopis. Mozartovy listy Vám nabízejí poohlédnout se za událostmi letošního roku, zamyslet se nad zajímavostmi nebo jen chvilku relaxace a klidného počtení.

Podívejte se na to, jaké róby se letos objevily na červeném koberci, přečtěte si rozhovor se začínajícím českým dramatikem, upečte vynikající ovocný koláč, udělejte si osvěžující letní smoothie, vylustěte křížovku, zavzpomínejte s námi na jaro, přečtěte si recenze na filmy i divadelní představení, aktualizujte si svůj šatník, vyberte si s námi dovolenou snů nebo se třeba zamyslete nad tím, jaké knížky si během nadcházejících prázdnin přečtete. Náš časopis Vám toho však může nabídnout mnohem víc. Doufáme, že Vás osloví a užijete si čtení tak, jako jsme si my užily jeho psaní. Tak už neztrácejte čas a začněte listovat...

Magdaléna Malířová & Barbora Víšková

Rozhovor se začínajícím českým dramatikem Janem Bolehovským nejen o divadelním představení Děvče s čertem v těle

Od ledna letošního roku pracují divadelní nadšenci našeho gymnázia na první inscenaci komedie začínajícího českého autora Jana Bolehovského. Tento bývalý student gymnázia se rozhodl, že všem připomene období první republiky, dle jeho názoru nejkrásnější epochy československých dějin. Podařilo se mu napsat skutečně komediální dílo, ve kterém rozhodně nechybí rozverná hospodyně, masérské salóny, záletní manželé a jejich stejně záletné ženušky. Poté, co si paní učitelky Škarvadová a Němcová přečetly scénář, který se jim velice zalíbil, bylo rozhodnuto, že se hra zinscenuje. V lednu letošního roku uspořádaly casting a do všech rolí obsadily studenty našeho gymnázia. Pod jejich taktovkou poté všichni intenzivně pracovali na svých hereckých a pěveckých schopnostech. Premiéra, na kterou již všichni netrpělivě čekají, byla ohlášena na 13. června 2018 a uskuteční se ve Velkém sále Skautského centra Vinice v Pardubicích. Protože se tento den kvapem blíží, rozhodly jsme se vyzpovídat samotného autora představení, který nám snad o sobě a o nadcházející události řekne co nejvíce a prozradí nám, na co se můžeme těšit.



Přál sis jako malý být spisovatelem, nebo to přišlo spíš náhodou?

Přišlo to spíš náhodou. Jako malý jsem si vždycky přál být doktorem. Postupem času jsem ovšem zjistil, že pohled na krev je pro mě víc než smrt, a tak se moje koníčky začaly ubírat humanitním a literárním směrem.

Jak tě vůbec napadlo, že napíšeš divadelní hru?

Úplně spontánně. Prostě jsem jednoho dne zasedl za psací stůl a začal psát.

Jak dlouho Ti trvalo dílo napsat?

Myslím si, že to trvalo 4 – 5 dní. To ale nejsou brány v potaz následné úpravy, které k divadlu neodmyslitelně patří, protože se

vždy poté ještě spousta věcí upravuje a doladuje k lepšímu.

Jaká byla Tvoje první reakce na to, že bude tvoje hra zinscenována?

Vůbec jsem tomu nechtěl věřit! No ano, myslel jsem si, že moje amatérské dílko nikoho nezaujme, ale paní Škarvadová a paní Němcová byly ze scénáře nadšené.

Jak probíhaly zkoušky? Byl jsi s herci spokojen, nebo se toho spíš nechopili úplně podle Tvých představ?

Zpočátku probíhaly zkoušky brzy ráno, což bylo, zejména pro mě, doslova utrpení, protože mi braly můj drahocenný spánek. Nicméně, později se čas zkoušek přesunul

na dopoledne či odpoledne, takže to už se dalo snést. Myslím si, že všichni herci se svých rolí chopili bravurně, nemám vůči nim jedinou výtku, jsou prostě úžasní... :-)

Kolik práce a času Ti celkově zabraly přípravy představení Děvčete s čertem v těle?

Opravdu hodně času. Jéje, snad to ani nebudu počítat, to bych se nedopočítal. Ano, byla to obrovská povinnost a zodpovědnost, ale na druhou stranu nemůžu zapírat, že to pro mě byla velice příjemná povinnost a zodpovědnost – divadlo je moje srdeční záležitost, takže já to bral jako realizaci svého koníčku.

Na jaký moment ze zkoušek vzpomínáš nejraději?

Snad úplně na ten první, to bylo někdy koncem ledna. Velmi mě pobavilo, když mi herci poté, co si poprvé přečetli scénář, řekli, že nepočítali s tím, že půjde o tak pikantní komedii – prostředí masérského salonu ruské emigrantky, manžel podvádí manželku, manželka zase manžela atd. To je pro mě nezapomenutelný moment, když někdo prohlásil: „A to budeme jako vážně hrát..?“ :-)

Plánuješ napsat nějaký další kus?

Určitě ano. Slíbil jsem paní Škarvadové a paní Němcové, že jim na příští rok napíšu zase nějaké to dramatické dílo, aby mohly opět něco secvičit. Navíc mě nedávno oslovila moje bývalá paní učitelka ze základní školy s tím, jestli bych pro její divadelníky (většinou žáci 7., 8. a 9. třídy ZŠ) nenapsal nějakou hru. Člověk by měl chuť žít jen a pouze divadlem... :-)

Jak často chodíš do divadla a jaké hry máš nejraději?

Snažím se chodit vždy jednou za měsíc, ale tento rok, hlavně kvůli maturitě, jsem návštěvy divadla tak trochu „zanedbával“, takže jsem rád, že už je po tom všem maturitním běsnění a já se vrátím do svých předmaturitních kolejí. Jaké hry mám nejraději? No, přijde na to, ale samozřejmě, u mě hrají prim komedie – člověk na chvíli vypne a zapomene na starosti všedního života. Ale samozřejmě jako velký milovník

divadla se nebojím her vážnějšího rázu, dramata a tragédií.

Jaké je Tvoje nejoblíbenější divadelní představení a jaké se Ti naopak vůbec nelíbilo?

Nejoblíbenější divadelní představení? To je těžké, protože vesměs všechny hry, které jsem měl doposud možnost zhlédnout, se mi velmi líbily, ale dobrá, stále nemůžu zapomenout na představení Stavovského divadla Audience u královny, dále na Hamleta v podání souboru Švandova divadla, na Evu tropící hlouposti, jež byla hrána souborem Divadla Na Fidlovačce, a na Evžena Oněgina v podání herců královéhradeckého Klicperova divadla. Z úžasných představení Východočeského divadla v Pardubicích, na které rád vzpomínám, musím jmenovat inscenace jako Zpívání v dešti, Kráska a zvíře, Králova řeč či Bílá nemoc. Jak říkám, představení, jež by se mi vyloženě nelíbilo, jsem dosud neměl možnost zhlédnout – každý milovník divadla si přece i na špatném představení musí najít něco dobrého... ;-)

Kdo je tvým nejoblíbenějším hercem a čím Tě inspiruje?

Z českých divadelních herců musím jmenovat Viktora Preisse. Dle mého názoru je to největší herec, jakého kdy česká divadelní scéna měla. Jeho herecký projev zkrátka nemá chybu – šarm, charisma, serióznost, on zkrátka dokáže výborně zahrát jak vážnou roli, tak roli komediální, a víte, já si nemůžu pomoci, ale ona z něj vyzařuje taková ta prvorepubliková noblesa, a to mi je na něm vůbec nejvíc sympatické. Před 2 lety odešel z angažmá Divadla na Vinohradech na zasloužený odpočinek, ale mým přáním je, aby se na jeviště ještě vrátil, protože jeho civilní projev mi na českém jevišti velmi chybí.

Máš nějakou vysněnou roli, kterou by sis jednou chtěl sám zahrát?

Mám, ale není to role divadelní, nýbrž filmová – faráře Otíka ze Slunce, seno... :-D

Magdaléna Malířová

Módní rady a tipy aneb Co Vám v šatníku prostě nesmí chybět

Milé dámy, jelikož léto pomalu začíná a obchody s oblečením mění svůj sortiment na letní trendy, rozhodně není jednoduché vybrat si něco, co bychom po několika měsících neuklidily do skříně a v životě už to z ní nevytáhly. Proto Vám přinášíme tři super stylové typy, u kterých sázíte na jistotu, že z módy rozhodně tak jednoduše nevyjdou a budete rády, že je ve svém šatníku máte.

1. Bílé tričko

Tohle je naprosto nesmrtelný kousek. Ne že by někdy vůbec vyšel z módy, o to víc však stojí za to mít ho letos už konečně ve svém šatníku. V módě totiž začalo platit, že méně je více, a tohle tričko je jednoznačně sázka na jistotu. Dá se s ním vykouzlit snad milion různých kombinací a sladit se dá úplně se vším, co Vás jen napadne. Ať už s dlouhými nebo krátkými rukávy, uplé nebo „oversized“, s tímhle kouskem prostě nikdy nemůžete udělat chybu.



2. Kožená bunda

Která z nás si nevšimla, že se tento trend před pár lety zase vrátil do módy? A že se tam pěkně drží! Kožená bunda už nepatří jenom do Pomády, nyní je i zcela nepostradatelnou součástí šatníku snad každé mladé ženy. Možná si teď říkáte, že se tento kousek úplně nehodí na léto, pravdou ale je, že i v létě občas přicházejí chladnější dny. A právě v takových chvílích budete rády, že můžete do svého šatníku sáhnout po této stylové bundičce. A nemusí se přece nosit jen jako nutná ochrana před nachlazením, tento skvělý doplněk vždy dodá outfitu potřebný šmrnc. K nezaplacení.



3. Malé černé

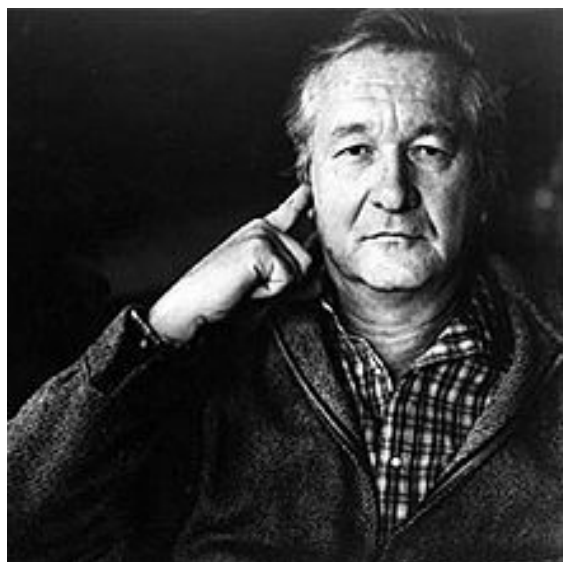
Klasické černé šaty patří do šatníku úplně každé z nás. Jasně, že barevné látky, sexy střihy nebo nejrůznější vzory přijdou hlavně na léto víc než vhod, občas se ale objeví příležitost, kdy jsou malé černé naprosto nepřekonatelné. Jejich největší výhodou je, že se hodí na jakoukoli příležitost, ať už do tanečních, k maturitě, na oslavu, do města nebo na pracovní schůzku. A navíc u nich není problém sladit je s různými doplňky a oživit je výraznějšími šperky, lodičkami nebo kabelkou.



Magdaléna Malířová

Žena zkoušená osudem aneb Nejtěžší volba v životě Sophie Zawistowské

Příběhů o dívčích hrdinkách, jež byly na své pouti životem postaveny před nelehké překážky, bylo napsáno v průběhu 19. a 20. století opravdu mnoho. Připomeňme si ty nejznámější z nich: Paní Bovaryová od Gustava Flauberta, Anna Kareninová od Lva Nikolajeviče Tolstého, Maryša od bratří Mrštíků nebo Dita Saxová od Arnošta Lustiga. Mezi těmito literárními skvosty však pomyslné prvenství patří románu *Sophiina volba*, jehož autorem je americký spisovatel William Styron.



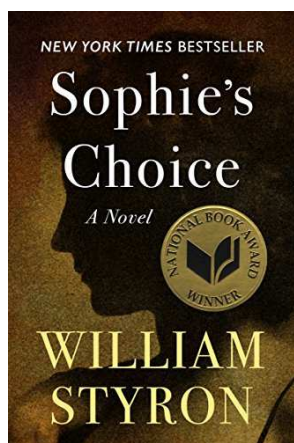
Sophiina volba je nejslavnějším Styronovým románem. Styrona samotného bychom mohli zařadit mezi představitele tzv. americké jižanské prózy – Styron přímo v textu románu přiznává inspiraci tvorbou Williama Faulknera, Thomase Wolfa či Saula Bellowa. Před vydáním *Sophiiny* volby roku 1979 byl již Styron uznávaným autorem těchto románů: *Ulehni v temnotách*, *Zapal ten dům*, *Doznání Nata Turnera*. Žádný z nich však nezpůsobil takovou senzací jako právě *Sophiina volba*, v níž se autor zabývá otázkami viny a trestu a zaměřuje se na psychiku lidí, kteří přežili útrapy války.

Rozsáhlý a složitě komponovaný psychologický román se vrací k událostem 2. světové války a rozvíjí zápletku, jejíž charakter má cosi z osudovosti antického dramatu či starozákonních příběhů, ale která je přitom zpracována v duchu nejlepší tradice moderního románu. Vypravěčem románu je mladý začínající spisovatel Stingo, posedlý sexem a literaturou. Líčí příběh titulní postavy, překrásné Polky Sophie Zawistowské, přeživší pobyt v koncentračním táboře Osvětim-Březinka, a jejího milence Nathana, newyorského žida. Románem prochází celá řada dalších postav – velitel koncentračního tábora Rudolf Höss, Stingova přítelkyně Leslie, majitelka penzionu Yetta, prostřednictvím korespondence také vypravěčův otec atd. Všechny postavy jsou velmi realistické s pečlivě prokreslenou psychologií.



Jaký je vlastně samotný příběh *Sophiiny* volby? Spisovatel Stingo se v roce 1947 snaží v New Yorku napsat svůj první román poté, co mu malý obnos, který jeho předkové získali za prodej černého otroka, dovolí žít nezávisle na zaměstnání. V brooklynském penzionu se Stingo potkává se zvláštní dvojicí milenců, židem Nathanem a Polkou Sophií, se kterými se spřátelí. Od obou se postupně dozvídá další

a další podrobnosti ze Sophiina života: její šťastný život v Polsku narušila 2. světová válka, dostala se i se svými dvěma dětmi do Osvětimi a zde byla postavena před krutou volbu – esesák jí dal na výběr, které z dětí pošle na smrt do plynové komory a které přežije. Sophie si pochopitelně vyčítá svou volbu, ale i své chování za války (jako pisačka se pokouší zapůsobit na velitele Osvětimi Rudolfa Hösse) a antisemitskou tradici své rodiny a celého polského národa. Přes pokusy začít po válce znovu normálně žít nakonec volí dobrovolný odchod ze světa. Pozadí válečným událostem tvoří mimo jiné rovina Stingových vzpomínek na rodný Jih USA a problematika dědictví otrokářského systému – toto téma je konfrontováno s hrůzami nacismu a rasismu a na základě tohoto porovnání je rozvíjena otázka kolektivní viny a schopnosti člověka páchat zlo.

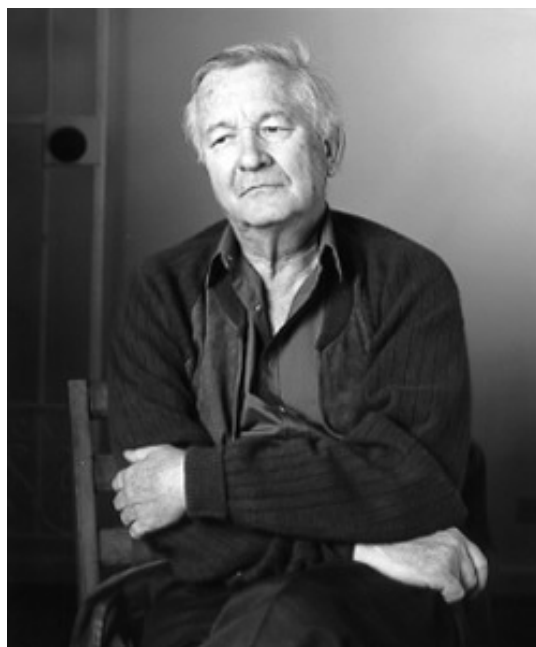


Název románu sice naznačuje jednu velkou a klíčovou volbu, ale nad onou závěrečnou tragickou Sophiinou „volbou“ jasně cítíme, že ta je pouhým důsledkem celého řetězce dalších osudových voleb, před jaké postavil Sophii nacismus. Celý román je vlastně takovou hloubkovou analýzou fašismu a nacismu, jejich zhoubného vlivu na průměrně silného lidského jedince, a zároveň filozofickou esejí o událostech 2. světové války. Více ovšem nebudeme prozrazovat s ohledem na čtenáře, jenž dosud toto velké dílo světové literatury nepřečetl a má to v plánu.

„Všichni muži i ženy, kteří se z téhle choroby dostali – a je jich bezpočet –, mohou dosvědčit patrně jedinou spásanosnou přednost deprese: je přemožitelná.“
– William Styron

Co říci na závěr?

Postava Sophie Zawistowské jako ženy zkoušené osudem se nezapomenutelně vryla do paměti všech čtenářů a stala se ve světové literatuře typem. A přiznejte se, kdo občas nepoužije slovního spojení „Sophiina volba“, když se nachází před stresujícím rozhodnutím...



„Začínal jsem vidět, jak absolutní zlo dovede, vedle svých dalších vlastností, člověka především absolutně ochromit.“
– William Styron

Magdaléna Malířová

Lesk a bída Kolumba

Je tomu již 508 let od smrti Kryštofa Kolumba, Italského mořeplavce, jehož jméno je známé po celém světě. Za vrchol jeho kariéry bezpochyby považujeme objevení Ameriky v roce 1492. I když víme, že nebyl první, kdo do Ameriky dorazil, jeho jméno je ve spojitosti s objevením nového světa nejpoužívanější. I přes to, že o Ameriku vlastně jen "omylem zavadil" při snaze najít novou cestu do Asie, je dnes Američany viděn jako národní hrdina.

Hrdí Američané

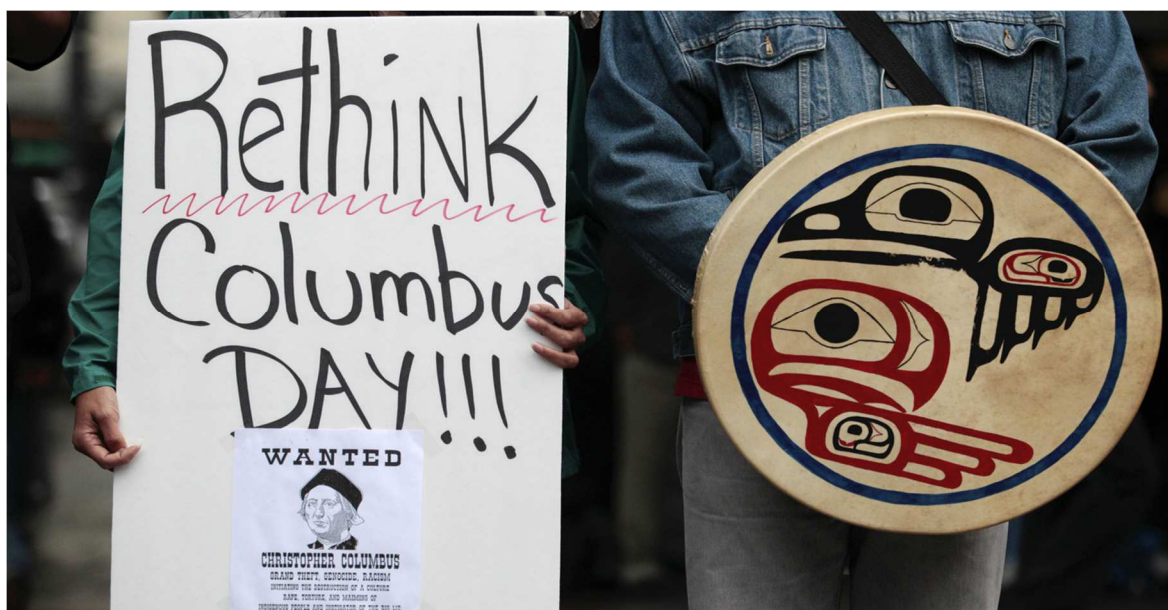
Američané jsou hrdý národ a objevení své vlasti si každoročně připomínají oslavou dne Kryštofa Kolumba, jakožto národního svátku a to dne 8. října. Den Kolumba se oficiálně slaví od roku 1934, ale jeho tradice sahá až do koloniálních časů. V některých městech je vrcholem oslav průvod. Například v New York city letos v ulicích pochodovalo 35 000 slavicích.



Mizící sláva

Svátek se stále více setkává s kontroverzními názory, zda byl Kolumbus skutečně hrdina. Někteří lidé začali na tento den pohlížet očima původních obyvatel Ameriky. Pro ně byl příchod Kolumba konec jejich dosavadní civilizace, byla jim sebrána půda a byli nakaženi nemocemi přivezenými Evropany. Na vyjádření úcty původním obyvatelům se některé státy, jako Severní Dakota, Kalifornie a Aljaška, rozhodly změnit Kolumbův den na Den původních obyvatel.

Na následující stránce najdete báseň inspirovanou tímto tématem, která se na činy Kryštofa Kolumba dívá z jiného úhlu pohledu.



Barbora Víšková

Kulturní koutek

Kolumbus

*Dnes skutky jeho hrdinné
Všichni byste slavili,
Však na tu zemi zaslíbenou
Mnohé už nohy vkročily.*

*Celá jeho sláva pouhý omyl jest,
Že se špatně nechal mořem vést.
Bral nenasytně, co mu nenáleželo
Pomalu kradl kousky ráje těm,
Co na jejich zemi záleželo.*

*Vyrval ji z jejich mrtvých rukou
A ty ruce spoutal,
Oheň v srdcích uhasil,
Už jen uhlík doutnal.*

*Pleť snědá od slunce,
Pleť krví potřísněna od muže,
Od muže, co chtěl všechno a neměl nic,
Od muže, co neměl nic, tak vzal si všechno od druhých.*

*Ach, ty nová země plná pokladů,
Mysl omámíš,
Nutíš lidi k nelidskému konání,
Dovedeš je zpět
Do zvířecích základů.*

Barbora Víšková

Módní policie: Met Gala 2018

Co je to Met Gala?

Jedná se o prestižní módní akci, očekávanou dlouhou dobu předem. Již od roku 1995 ji pořádá módní ikona a redaktorka britského časopisu Vogue Anna Wintour. Akce se každý rok koná v newyorském Metropolitním muzeu umění. Na Met Gala jsou zvány nejslavnější celebrity, které se v róbách předních návrhářů projdou po červeném koberci. Letos se Met Gala odehrálo 7. května. Již od šesti hodin večer jsme mohli sledovat přímý přenos z této gala akce.



Letošní téma

Každý rok má událost své jedinečné téma, podle kterého se poté účastníci snaží, více či méně úspěšně, sladit své outfity. Například jedním z témat dřívějších let bylo "člověk versus stroje". A co že je tedy letošním tématem? O tom se spekulovalo celý rok, nakonec ale zvítězilo téma Nebeská těla: Móda a katolická představitost. Návrháři se v tomto tématu opravdu vyžívali, čím extravagantnější, tím lepší!

Hvězdy, které zářily

Jako jedna z nejlepších byla označována modelka **Gigi Hadid**. V šatech, které z části připomínají okna náboženské stavby, na koberci vynikala. Naopak její sestra, Bella Hadid, kamery tolik neoslnila. Zvolila obyčejné černé šaty, které na červeném koberci mezi tolika zajímavými kousky vůbec nevynikaly. Další „nudný“ outfit patřil modelce Kendall Jenner, která vsadila na obyčejný bílý overal, který byl naprosto odlišný od všeho, co modelka zvolila předešlé roky. Originální a okouzující Gigi proto dáváme palec nahoru!



Dalším povedeným outfitem se pochlubila zpěvačka **Ariana Grande**, jak uvedl Vogue: „Její róba byla doslova umění.“ Celé šaty byly totiž potištěny malbami ze stropu Sixtinské kaple. Objevila se na nich například Michelangelova významná freska „Poslední soud“. Výsledný dojem poněkud pokazila veliká mašle, kterou měla zpěvačka na hlavě, a také příliš výrazné líčení. I přes tyto nedostatky byla však jednou z nejoslavnějších hvězd večera.



Za zmínku stojí také **Zendaya Coleman**, která nejen svými šaty, ale také stylem vlasů a výběrem doplňků inspirovanými Johankou z Arku, vyrazila všem přítomným dech. Šaty obsahovaly i prvky brnění, které celý dojem zesílilo, a vysoké boty Zendaye dodaly na vážnosti. Svou roli brala vážně a nejen že jako Johanka vypadala, ale působila tak i vystupováním. Šaty mají znázorňovat ženskou sílu a na koberci rozhodně splnily svůj účel.



Barbora Víšková

Když ve vás někdo věří, dokážete víc

Není to tak dávno, co Česká spořitelna vyhlásila soutěž o čtvrt milionu korun. Někteří se ihned chopili příležitosti a začali plnit její podmínky, jiní jen nevěřicně kroutili hlavou. O co tedy vlastně jde a proč mezi mladými lidmi vyvolala takovou debatu? V pátek 8. června 2018 jsem měla příležitost promluvit si o tom přímo s organizátory tohoto projektu.

Nevím! / Už vím!

Soutěž je určena lidem mezi 18 a 28 lety a jejím cílem je motivovat mladé lidi, aby rozvíjeli svůj talent a plnili si své sny. Z výzkumů totiž jasně vyplývá, že celé dvě třetiny mladé české populace nemají vůbec představu o své kariéře. Chtějí sice dělat, co je baví, ale úplně nevědí, jak na to. Babičky a dědečkové se chytají za hlavu a stále opakují, jak je mladá generace čím dál tím nerozhodnější, a že za všechno můžou ty internety! Proto má projekt *Už vím* motivovat mladé Čechy, aby se nebáli jít za svým snem, a pomoci těm, kteří vědí, co chtějí, ale chybí jim odvaha nebo finanční prostředky svou představu zrealizovat.

Ambasadory projektu se stali osobnosti, které sami v mládí překonali své období „Nevím“ a dokázali učinit své sny skutečností. „Jako prvního jsme vybrali Paulieho Garanda, určitě ho znáte, je to rapper. Na Pauliem máme rádi to, jak si všechno dokáže udělat sám. Je neobyčejně pracovitý, samostatný a jeho píle ho dostala až tam, kde je teď. Další tu máme Elišku Podzimkovou, ilustrátorku, která svou originalitou a odvahou dokázala

prorazit i v zahraničí a dostala se dokonce na titulní stranu časopisu Vogue. Věříme, že taková osobnost bude především pro ty, kteří chtějí vycestovat za kariérou do zahraničí, obrovskou motivací. Jako posledního jsme vybrali Radka Jaroše, horolezce a prvního Čecha, který vystoupil na všech 14 světových osmitisícovkách bez použití kyslíku. Zastupuje ty, kteří se nebojí adrenalinu a jejichž cílem je cestovat a dokázat něco, co se jiným zdá bláznivé,“ řekl specialista marketingu Erik Muff.

Do projektu se zapojily stovky mladých lidí a jejich cíle byly vskutku inspirující. Pro spoustu z nich to byl jednoznačně první

krok k tomu, aby na sobě začali pracovat a dokázali, že i oni mohou uspět. Úkolem každého bylo sepsat, co vlastně chce zažít, poté získat podporu a nakonec zaujmout porotu. 21 finalistů letošního

ročníku bylo již vybráno a hlasování o 7 nejlepších, kteří vyhrají 250 000 Kč, bude ukončeno příští týden.

Pokud také „nevíš“ a chceš načerpat inspiraci, neváhej navštívit oficiální webovou stránku soutěže www.uzvim.cz a hlasovat pro svého favorita. Pokud tě tato soutěž zaujala a chtěl by ses do ní také zapojit, nezoufej, máš totiž ideální příležitost zkusit to příští rok: Česká spořitelna chce v tomto projektu pokračovat i nadále. Více informací nalezneš na již zmíněné webové stránce. Rozhodně se neboj rozvíjet svůj talent a plnit si své sny. Kdo ví? Třeba i ty konečně brzy prohlásíš: „Už vím!“

Magdaléna Malířová

Kam na dovolenou? Přeci do Španělska!

Letní prázdniny se kvapem blíží a mnoho z nás by chtělo cestovat, poznávat nové kultury a vytvořit si jedinečné vzpomínky. Proto jsme pro naše čtenáře připravily tip na dovolenou, který je určen především milovníkům horkých slunných dní, azurových moří, jedinečné architektury, excelentní kuchyně a zábavy ve formě dech beroucích festivalů!

Většina lidí se domnívá, že Španělé tráví všechn svůj čas povalováním se na pláži nebo pořádáním večírků. To však vůbec není pravda. Mají jen zcela odlišný životní styl než Češi. Španělé dělají všechno později: normálně začínají pracovat v 9 hodin ráno, snídani mívají mezi desátou a jedenáctou hodinnou ranní a oběd ve 2 hodiny odpoledne, který zpravidla trvá přibližně dvě hodiny a po kterém následuje odpolední siesta. Na večeri chodí v 10 nebo 11 hodin večer a poté do dvou do tří do rána tráví svůj čas ve městě. Je všeobecně známo, že pozdní večere a nedostatek spánku nejsou zrovna zdravé, na druhou stranu, alespoň se vším tolik nespěchají jako Češi. Španělé jsou také velmi přátelští a milí k turistům.

Co určitě neopomenout

Nejzajímavější španělské město je jednoznačně Barcelona. Nachází se zde mnoho míst, které stojí za to navštívit, například chrám Sagrada Família, česky chrám Svaté rodiny, který se nachází na východním pobřeží Španělska. Tato jedinečná stavba byla navržena slavným španělským architektem Antoni Gaudím a jako jediná církevní budova na světě ještě stále není dostavena. Gaudí se nechal inspirovat přírodou, což se odrazilo na jeho práci. Dále navrhl třeba slavné španělské stavby Casa Batlló nebo Casa Milà (známá též jako La Pedrera), které jsou naprosto unikátní svojí architekturou a nacházejí se v samém centru Barcelony. Rozhodně si nenechte ujít ani park Güell, který svým vzhledem připomíná obrovskou mozaiku. Byl vytvořen ze střepů hrníčků, které tam obyvatelé Barcelony nanosili. Las Ramblas jsou populární ulice, kde můžeme najít nejrůznější typy obchodů a stánků, pouličních umělců a v neposlední řadě trochu přírody uprostřed velkoměsta.



Jednou z nejdůležitějších věcí je jednoznačně kuchyně. Krajina a klima se v jednotlivých částech Španělska hodně liší, proto se v každém regionu servírují jiné druhy pokrmů. Typickým španělským jídlem je gazpacho, což je studená zeleninová polévka. Dalším jedinečným pokrmem je tzv. paella – velký talíř rýže, zeleniny a kousků kuřete nebo mořských plodů. Slavná tortilla vypadá jako koláč a vyrábí se z brambor, vajíček, cibule a oliv. Sangria je dobře známý španělský nápoj. Jedná se o červené víno servírované s kousky ovoce, zpravidla pomeranče a citronu.



Festivals a oslavy jsou ve Španělsku velmi populární a některé z nich se konají právě během letních prázdnin. Jeden z nejznámějších festivalů, San Fermín, začíná 6. července a končí 14. července a je pořádán ve městě Pamplona. Nejslavnější součástí tohoto festivalu je tzv. běh s býky. Tato událost spočívá v tom, že několik odvážných lidí běží před menším stádem býků. Tato tradice je mnoha lidmi odsuzována, ať už z hlediska bezpečnosti lidí, tak i z hlediska bezpečnosti a zdraví býků. Kořeny této akce sahají až k dobám feudalismu, kdy lidé tímto způsobem přemísťovali dobytek z luk do arén. Mezi další slavné festivaly patří jednoznačně karnevaly. Nejkrásnější z nich se konají v červenci ve městě Cadiz nebo Santa Cruz de Tenerife.



Magdaléna Malířová

Vědecký humor

Existují různé druhy vtipů. Jsou vtipy, nad kterými se každý alespoň pousměje, dále jsou vtipy, které ne každý pochopí a pak také vtipy, které sice chápete, ale stejně nejsou vtipné. Kdybychom měly do některé z těchto kategorií zařadit vědecký humor, nejspíš by kolísal někde mezi druhou a třetí skupinou.

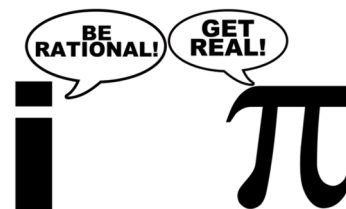
Ačkoli by se mnou řada studentů Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy pravděpodobně nesouhlasila, vědecký humor prostě není pro každého. Zkuste si sami pročíst některé žerty z fyzikální či matematické branže a posudte, jak na tom jste.

Fyzikální vtipy

- Einstein vyskočí z tramvaje a žene se na patentní úřad. Jeho šéf na něho křičí: „Einsteine, jdete pozdě!“ Einstein s klidem odpoví: „Ano, od vašeho stolu se to tak jeví.“
- Přejde supravodič do baru. Barman: „Supravodičům nenaléváme.“ Supravodič se zvedne a bez jakéhokoli odporu odejde.
- Heisenberga zastaví dopravní policie. Policista se ho ptá: „Víte, jak rychle jste jel?“ Heisenberg odpoví: „Ne, ale vím, kde jsem.“
- Dva fermiony přijdou do baru. První si objedná: „Dal bych si martini s vodkou a citronovou kůrou.“ Druhý se naštve: „Sakra, to jsem si chtěl dát já!“

Matematické vtipy

- Svět lze rozdělit na dvě skupiny lidí:
na ty, kteří tvrdí, že svět lze rozdělit na dvě skupiny lidí
a na ty, kteří tvrdí, že:
svět lze rozdělit na dvě skupiny lidí:
na ty, kteří tvrdí, že svět lze rozdělit na dvě skupiny lidí
a na ty, kteří tvrdí, že...
- Jede Pepíček s babičkou ve vlaku a povídá jí: „Babi, koukni se na tu množinu kraviček, co se pase na louce!“ „Co to povídáš, jaká množina kraviček? Vždyť tam žádné nejsou...“ „Ale to je prázdná množina, babičko...“
- Ptali se studenta matematiky: „Proč jste se neučil?“ A student odpověděl: „Byl jsem schopen se dostat libovolně blízko k učebnici, ale ne až k ní.“
- Matematika je jemná a citlivá dohoda o tom, že dvě a dvě jsou čtyři.
- „Proč přešlo kuře Mobiovu pásku?“
„Aby se dostalo na druhou... ehm...“



Barbora Víšková

Manon Lescaut poprvé v Národním aneb Čím to, že Manon se nelíbí všem?



Divák v hledišti se má nejen dívat, ale také divit. Takto by se dalo vyložit heslo uměleckého ředitele Činohry Národního divadla a režiséra Daniela Špinara, který se rozhodl sáhnout po další klasické látce, tentokrát velkém milostném příběhu Vítězslava Nezvala Manon Lescaut. Z dosavadních Špinarových prací je patrné, že režisér touží po extravagantním výtvarném pojetí. O tom se mohli diváci přesvědčit také v sobotu 13. května 2018, kdy Manon Lescaut posadil v Národním divadle na plastovou židli.

Legendární příběh se odehrává ve Francii v 18. století. Rytíř des Grieux a jeho přítel Tiberge se rozhodnou vstoupit do semináře. Avšak des Grieux potká krásnou Manon z Arrasu, kterou rodiče poslali do kláštera, a stane se jejím milencem. Děj dostává obrátky poté, co se Manon seznámí se zámožným panem Duvalet, který jí půjčí nádherný náhrdelník. Další sled událostí celý příběh ožíví a také patřičně zkomplikuje. Des Grieux se nakonec dozví, že Manon požaduje pouze věrnost srdce, nikoli věrnost těla. Slavný příběh o lásce, nevěře, touze a naivitě končí tragicky, neboť milencům není přáno, aby

zůstali navždy spolu, a krásná Manon zemře svému rytíři v náručí.

Nezval toto vynikající drama ve verších, které mělo zdárnou premiéru v divadle D 40 roku 1940, napsal na motivy novely francouzského spisovatele Antoine-François Prévosta. Dílo se posléze začalo těšit neobyčejnému úspěchu nejen na prknech regionálních divadel, ale dočkalo se i televizního zpracování, knižních vydání a zařazení do seznamu maturitní četby.

K uvedení inscenace Nezvalova díla na scéně Zlaté kapličky přistupuje režisér velmi svérázným způsobem. Jde především o výrazné textové úpravy, které se týkají například proškrtání některých postav nebo úplného vypuštění závěrečné scény v přístavu. Snaha autora inscenace přiblížit děj současnosti se projevuje matoucími změnami časových období z minulosti do dnešní doby. Dílo je také ozvláštněno poněkud drastickým pozměněním některých dialogů a aktů.

Scéna by od začátku měla být přizpůsobena tak, aby se divák orientoval v časoprostoru děje. Prostor vytvořený Lucií Škandíkovou byl sice proveden

s profesionální dovedností, ale ději byl přizpůsoben naprosto minimálně. Rekvizity a kulisy mohli na náročného diváka působit skoro až nevkusně.

Nedostatečně přizpůsobené okolí kompenzovaly motivy kostýmů, které měly diváka směřovat do prostředí Francie. O ty se postaral Mark Cpin. Zvoleny byly bezchybně a částečně vynahradily nedostatky scény. Manon se objevila v několika naprosto dech beroucích šatech a svého rytíře oblékla do symbolického brnění.

Oproti výše uvedeným minusům zpracování scény bylo šťastně vybráno herecké obsazení. Herci podali excelentní výkony, a přestože se jedná o veršovaný text, jejich přednesy nepřipomínaly recitované úryvky před školní tabulí. V hlavních rolích Manon a rytíře des Grieux se blýskli Jana Pidrmánová a Patrik Děrgel. Jejich zaujetí pro řešení mileneckého vztahu působilo na diváka takovým dojmem, jako by k sobě skutečně patřili. V dalších rolích Tiberge a pana Duvala se ctí obstáli Radúz Mácha a Vladislav Beneš.

Dočkali jsme se i zpěvu hlavních postav na kouzelnou hudbu z dílny Jiřího Hájka. Také pohybové aranžmá vytvořené Palo Kršiakem vystihovalo přesně dané situace.

Vítězslav Nezval nepochybně směřoval své dílo tehdejšímu mladému pokolení. Režisér inscenace se však zřejmě domníval, že původní text bude třeba přizpůsobit dnešní moderní mladé generaci, a snažil se různými úpravami přenést dílo do současné doby. Vzhledem k tomu, že valná část diváků v mém okolí mohla pamatovat premiéru prvního zpracování, jejich reakce na tento způsob provedení díla nebyly již v průběhu představení příliš kladné.

*„Manon Lescaut posadili
v Národním divadle na
plastovou židli!“*

Třebaže já k mladé generaci patřím, zdá se mi, že tento Nezvalův takřka komorní příběh se ani tímto způsobem zpracování nehodí na jeviště Zlaté kapličky. Můj celkový dojem z díla by se dal vyjádřit citací Antonína Důry z Vančurova Rozmarného léta o jeho průběhu: „Tento způsob inscenace zdá se mi poněkud nešťastným.“ Nakonec však divák není ochuzen o dramatický závěr ani básníkovu nadčasové poselství, že láska je věčná. Avšak po hodině a půl děje k dokonalosti chybělo málo vygradované finále. Stále si nejsem jistá, jestli Manon považovat spíše za půvabnou, mladou a naivní dívku, nebo za požívačnou a prospěchářskou potvoru.

Zhlédnutí tohoto představení ve mně zanechalo rozporuplné dojmy: klasické dílo v avantgardní úpravě provedené na prknech Národního divadla není pro mě. Příště budu daleko pečlivěji vybírat titul a zpracování, abych se cítila skutečně jako v Národním, které by dle mého názoru mělo představovat pouze nejvyšší provedení. Vrcholná díla světového dramatického umění by měla být uváděna v původním záměru autorů a neměla by být zneuctívána naší moderní dobou.



Magdaléna Malířová

Letní ovocný koláč

Léto nám pomalu začíná, na stromech zraje ovoce, nejvyšší čas pozměnit svůj jídelníček a třeba se i přiučit něco nového. Pokud jsi fanouškem jednoduchých receptů, tento koláč by rozhodně neměl chybět ve tvé kuchařce!

INGREDIENCE

- 1 čistý bílý jogurt (500 ml)
- ½ jogurtového kelímku hnědého cukru
- 1 jogurtový kelímek hladké mouky
- 2 vejce
- 1 prášek do pečiva
- 1 čajová lžička vanilkového extraktu
- 1 špetka soli
- hrst letního ovoce dle vlastního výběru (třešně, broskve, meruňky, rybíz...)



POSTUP

1. Nejprve si předehřejeme troubu na 180°C a připravíme si formu na koláč. Formu pečlivě vymažeme a přidáme trochu strouhaného kokosu pro lepší chuť a vyjmutí koláče.
2. Do misky smícháme jogurt, cukr, mouku, prášek do pečiva a vanilkový extrakt. Pečlivě mícháme, dokud těsto není hladké.
3. Oddělíme bílky a žloutky. Žloutky přidáme do směsi, bílky se špetkou soli šleháme, dokud nám nevznikne tuhý sníh.
4. Opatrně přimícháme sníh do směsi.
5. Nalijeme směs do formy. Navrch přidáme vybrané ovoce, čerstvé nebo konzervované, a posypeme semínky, oříšky, kokosem nebo skořicí.
6. Pečeme zhruba 20 minut, nebo dokud neuvidíme, že je těsto zlaté.
7. Poté, co koláč úplně vychladne, vyjmeme ho z formy. Servírujeme s oblíbenou ovocnou limonádou nebo ledovou kávou.



TIP

Nedojedený koláč můžete uložit do mrazničky až na celé tři měsíce! Poté rozmrazte a užijte si Váš letní ovocný koláč znovu!

Magdaléna Malířová

Smoothie? Smoothie.

Perfektní řešení na léto, kdy nemáte hlad, ale chcete se pouze osvěžit něčím sladkým a studeným. Spojení lahodné chuti čerstvého ovoce, zdravého mlsání a naprosto nenáročné přípravy. Smoothie je nápoj z rozmixovaného ovoce či zeleniny, někdy i kombinace obojího. Je jen na vás, co si do svého nápoje přimícháte, u smoothie se představivosti meze nekladou!



Smoothie je velmi oblíbené u sportovců, protože nejen skvěle chutná, ale navíc je velmi zdravé. Ovšem ale záleží, odkud smoothie pochází. Obchody mohou nabízet už předem připravené nápoje, které ale mohou být plné chemikálií a cukrů. Můžete trávit zbytečné minuty v obchodě, luštěním štítků na obalech, ale je mnohem lepší způsob, jak zajistit, že dostanete jen to nejlepší. A to samozřejmě připravit si smoothie sami u vás doma. Přináším vám pár receptů na skvělé, ale hlavně zdravé smoothie. Postup nemůže být jednodušší, stačí všechny suroviny rozmixovat.

1. Špenát, pomeranč a banán

- 1 banán
- 1 pomeranč
- 1 hrst čerstvého listového špenátu
- 150 ml vody
- 1 lžice chia semínek
- led





2. Mango, pomeranč a banán

- 1 banán
- 1 středně velké mango
- 1 pomeranč
- 150 ml vody

3. Smoothie z červené řepy

- 1 malá červená řepa
- ½ banánu
- 1 cm kořene zázvoru
- 100 ml vody



4. Ananasové smoothie

- 1 ananas
- 1 okurka
- šťáva z jednoho citrónu
- 1 hrst čerstvé máty

Barbora Víšková

Skvost mezi skvosty: Romance pro křídlovku

Romance pro křídlovku... Vrcholné dílo spisovatele Františka Hrubína, básnická lyrickoepická skladba, jejíž vydání v roce 1962 způsobilo v tehdejším kulturním světě obrovský rozruch, neboť přineslo do české literatury zcela nový typ díla – žalostnou romanci, které vévodí shakespearovský motiv čisté lásky dvou mladých lidí, jíž nebylo práno.

Není divu, že režisér Otakar Vávra oslovil Františka Hrubína a na počátku roku 1966 společně napsali scénář k filmu, jenž měl být adaptací Romance pro křídlovku. Filmový přepis věrně odráží literární dílo, bez nadsázky je nutné podotknout, že tento film, jenž do kin přišel v březnu roku 1967, je vrcholným režisérským počinem Otakara Vávry.

Působivé poetické drama s romantickým motivem lásky dvou mladých lidí se odehrává během sychravého listopadového dne roku 1961, retrospektiva nás ovšem ještě zavede do dob minulých, konkrétně do časového rozmezí tří posázavských vesnických poutí na počátku 30. let 20. století. Režisér Otakar Vávra přistupoval k Hrubínovu dílu velmi citlivě – celý film je pojatý jako autorova živá vzpomínka na mládí.

Čím nás vlastně tolik okouzila?

Postavy vynikají mistrnou protikladností. Hlavní postava Vojta se nám v retrospektivě představí jako dvacetiletý student, který je sice maličko nesmělý, zato ale bláznivě živý, upřímný a citlivý. Je úžasné sledovat Vojtův vztah s Terinou, šestnáctiletou dívkou z maringotky od kolotoče, u které nachází citlivost, upřímnost a bezprostřednost. Jejich milování je naivní, čisté a romantické. Úplným opakem je vztah Vojty k prsaté Tonce, vyzývavému děvčeti z vesnice. Láska Vojty a Tonky je prudká a vášnivá, samotného Vojtu ale nenaplnuje, příčí se mu. Právě ona dvojí

podoba lásky – k smyslné Tonce a citlivé Terině – je jedním z nejvýraznějších motivů celého filmu. Protikladem k Vojtovi je žárlivý Viktor od střelnice, který si chce vzít Terinu za ženu. Osud ovšem míchá karty, člověk je pouze rozdává – Vojtovi na sklonku léta zemře dědeček, kolotoče odjedou z vesnice a Terina se nestane manželkou ani Vojty, ani Viktora...

Je obrovskou škodou, že překrásný obraz nádherné sázavské přírody, jež kvete souběžně s čistou láskou Vojty a Teriny, nebyl zachycen na barevnou kameru. Kameraman Andrej Barla odvedl vynikající práci, stejně tak i hudební skladatel Jiří Srnka. Filmový snímek se naprosto nese v duchu básnické poetiky – nešťastně šťastná láska, jež je zde zobrazena jako láska s pocity štěstí a bolestné tragiky.

Motiv křídlovky je více než symbolický, patří k venkovskému prostředí 1. pol. 20. století, kdy křídlovka vyhrávala na svatbách i pohřbech – cílem Vávry i Hrubína bylo vykreslit život i smrt, ať už člověka mladého, nebo starého.



Co říct závěrem? Pero Františka Hrubína a režisérský um Otakara Vávry přivedly k životu brilantní filmový snímek, jenž zachytil a vyjádřil silný a krásný zážitek, který naplňuje člověka po celý život. Romance pro křídlovku je skutečnou pohádkou mládí a elixírem života, protkaným letní vůní sázavských luk a lesů.

Magdaléna Malířová

Zavzpomínejme si aneb Přivítali jsme jaro zpěvem a tancem – Hradecký Majáles 2018

Nejen studenti z Hradce Králové a širokého okolí měli možnost zúčastnit se již tradiční open-air oslavy příchodu jara, studentského života a studentských dovedností známé jako Hradecký Majáles. Tato legendární akce plná zpěvu, tance a zábavy se uskutečnila v pátek 20. dubna 2018 od 12:00 hodin v krásném prostředí Šimkových sadů v samém centru města Hradce Králové. Jedná se o největší akci svého druhu v České republice.

Slavnost začala známým majálesovým průvodem z Bačkova náměstí, který končil právě v Šimkových sadech. Tam se od 12:45 až do neuvěřitelných 23:50 hodin vystříдалo na třech velkolepých stážích dvacet českých i slovenských zpěváků a kapel. Účastníci tak měli možnost slavit za doprovodu hudby svých oblíbených interpretů, mezi které patří například Tomáš Klus, Mandrage, Mirai, Sebastian, Ego, Rytmus nebo Majk Spirit. Zatímco účast na koncertech těchto umělců byla průměrná, pěvecké a taneční vystoupení Bena Cristovaa vyvolalo veliký rozruch a sklídilo od publika jednoznačně největší potlesk.

Během takto bohatého hudebního programu využili návštěvníci možnost občerstvit se u nepřeborného množství stánků s nejrůznějšími druhy jídel, pochutin a nápojů. Servírovány zde byly například slavné „černé“ hamburgery nebo všemi oblíbené tradiční langoše.

Po pěvecké části následovala volba krále a Miss Majálesu. Do této soutěže se zapojili

talentovaní studenti ze středních i vysokých škol, kteří se snažili oslovit co nejvíce lidí. Králem Majálesu byl nakonec zvolen Adam Užachov, který bojoval za kvalitní alkohol pro všechny. Následně proběhla i volba Miss Majáles 2018, kterou se stala vtipná Pavla Jelínková z Lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové.

Poslední částí oslavy byla majálesová after-party, která se konala v blízkém hudebním klubu Denoche. Ti, kterým se ještě nechtělo spát, si tak mohli užít ještě více hudby a tance.

Po skončení akce byli všichni plni dojmů a konstatovali, že se akce vydařila. Pořadatelé odvedli jako každý rok skvělou práci a nejen studenti se již nyní mohou těšit na příští ročník tohoto grandiózního hudebního festivalu.



Magdaléna Malířová

MHD – Mít Hezký Den

Pevně svázána se svým místem, sledována všemi a zároveň nikým, bez sebemenší možnosti útěku. Nejedná se o hororovou scénu, nýbrž o tradiční, všemi oblíbenou cestu městskou hromadnou dopravou. Člověk, který princip MHD vymyslel, musel milovat gladiátorské zápasy a různé extrémní sporty, jinak si to nedovedu vysvětlit.

Pokud se jedinci podaří dostat na palubu vozidla, nedejbože vybojovat sedadlo, krasojízda může začít. Jsem v této oblasti vzdělána praxí, takže vím, že během jízdy můžeme mnoho času přemýšlet o podstatných věcech, které mají nezanedbatelnou váhu pro náš život. Jedná se například o zcela klíčovou informaci, zda se vůbec směrem, kterým se autobus již dlouhou dobu prodírá džunglí městské dopravy, nachází cíl naší cesty.

Tento způsob cestování je pro mnohé bezpochyby jedním z nejvyužívanějších, neboť nevyžaduje žádné včasné a podrobné plánování jako například let letadlem, a je také cenově dostupný až přijatelný. Tyto faktory předurčují k využívání MHD především dvě skupiny obyvatel, které se značně liší věkem a shodují produktivitou. Bez dalšího

napínání prozradím, že mám na mysli studenty a důchodce. Po nastoupení do autobusu má jeden možnost zamyslet se nad tím, kdo z nich má více času a energie.

Taková jízda se po chvíli stává přinejmenším nezáživnou, avšak o to horší, pokud se naši spolucestující rozhodnou zpříjemnit nám náš den. Onehdy například přistoupila do autobusu bledá stařenka. Že jsem dobře vychovaná a zdvořilá, vstala jsem a nabídla jí své místo. Stařenka, pozvednuvši hlavu, mi

odpověděla: „Copak vypadám, že jsem tak stará?“ S mírným pocitem nejistoty jsem opět zasedla na své místo. Po chvíli přistoupila do autobusu jiná stařenka, očividně mladší než ta první, kterou jsem svou

nabídkou zřejmě urazila. Pozdravily se a chvíli si povídaly, když v tom ta první říká: „Ach, ta dnešní mládež, ta nepustí nemocného člověka ani sednout.“ S ukřivděným výrazem ve tváři jsem jen dál pozorovala pomalu plynoucí krajinu za oknem.

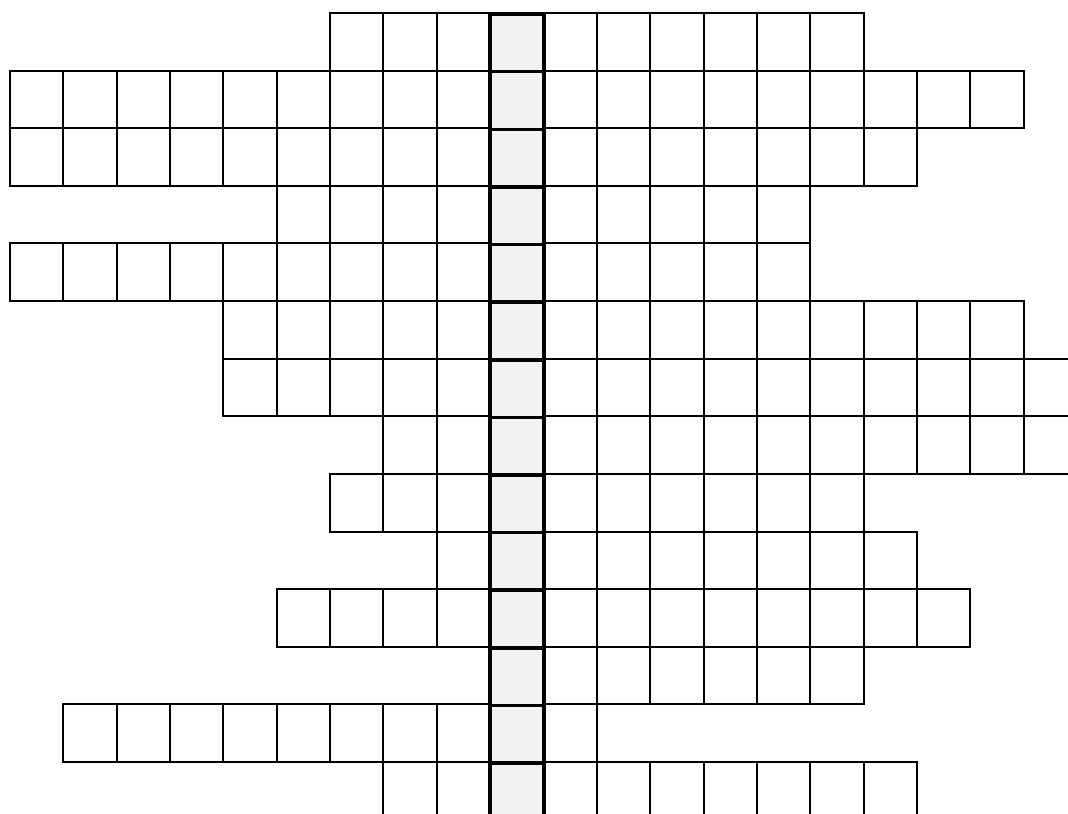
Znovu jsem se tedy přesvědčila o platnosti hesla: „Každý dobrý skutek je po zásluze potrestán.“ Po této zkušenosti s cestováním MHD jsem se rozhodla, že budu raději *šlapat*.

**„Chceš se přitisknout tělo
na tělo? Cítit dech a
uvědomit si všechny vůně?
Různé polohy, dovnitř, ven,
zepředu, zezadu? Ano?
Tak nastup do MHD.“**

Magdaléna Malířová

Křížovka

Nebudeme si nalhávat, že každý z nás alespoň jednou za čas neprokrastinuje. Co to ale nedělat jen tak naprázdno zíráním do zdí? Radši to spojte s procvičováním svých vědomostí a znalostí! Připravily jsme pro Vás literární křížovku, kde si můžete ověřit, jak dobře znáte české autory 19. a 20. století! Dokážete je poznat podle základních charakteristik?



1. Redaktor Lidových novin, člen pátečníků, Pragmatismus čili filosofie praktického života
2. Nejvýznamnější literární kritik, vymyslel nový žánr: kritická esej o umění
3. Významný žurnalista, šéfredaktor časopisu Přítomnost, politický román Budování státu
4. Profesionální kabaretní umělec, spoluvůrce Červené sedmy
5. Jediný český nositel Nobelovy ceny za literaturu
6. Básník, člen Devětsilu, drama Manon Lescaut
7. Bohémský básník z generace buřičů, básnická sbírka Po nás ať přijde potopa
8. Básník, symbolista, svůj stesk po matce vyjádřil ve sbírce Tajemné dálky
9. Autor židovského původu, spjat s Prahou, dílo Proměna
10. Autor z generace buřičů, předpověděl si svou vlastní smrt v básni Devátá vlna
11. Zakladatel politické strany Strana mírného pokroku v mezích zákona, obchodoval se psy
12. Autor životopisů Kafky a Sabiny, proslavil české autory v zahraničí
13. Básník, samotář, jediná básnická sbírka: Slezské písně
14. Legionář, účastník 1. světové války, dílo Třetí rota

Tiráž

Magdaléna Malířová

Barbora Víšková

Grafické zpracování – **Magdaléna Malířová & Barbora Víšková**

Šéfredaktor – **Magdaléna Malířová & Barbora Víšková**

Gymnázium, Pardubice, Mozartova 449

